

Ղևոնդ Ավիշան

Հրագդան

Հրագդա՛ն, գետակդ իմ հայրենի,
Հրագդա՛ն, ջրիկդ իմ անուշիկ,
Ահա թողել գիողն օտարի,
Բաբկենս հասել եմ պանդրխտիկ.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ափունք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Ես ձեր դրացենական եմ, չե՞ք ճանչել,
Միրտս ըզձեզ չէ մոռցել իսկի,
Դուք կարկըջիկդ Է՞ր եք մոռցել,
Ծիծղուն երեսդ Է՞ր սուզ ունի:
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ափունք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Վա՛հ, մեր կանաչ անտառիկս ո՞ր,
Ո՞ր տաղվարիկս, ո՞ր մեր նըշիս,
Հովո՞ւն եղան, թե ծովուն կուր.
Ո՞ր մեր տընական, ո՞ր մեր այգիս.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ափունք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Ո՞ր ես, ալիցըս լույս Խանտուկ.
Իմ ընկերներն ո՞ր եմ, Հրագդան,
Միթե Պարսկի՞ն եղան գերուկ,
Միթե ամենքն ի հո՞ղ մըտան.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,

Ա՛յ ավուր, Է՞ր կու լայք լըռիկ:
Ա՛հ, անցուցնաց եղել ամեն.
Ա՛հ, անցուցնաց է Հայաստան,
Զիս անմեկիկ թողած աստեն
Ետ անցնիս գնաս դո՞ւն այլ Հրագգան...
Անցի՛ր, գընա, ջրիկդ հայրենի,
Արտսունք հերիք են Բաբկենի:

1848
